

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสถานการณ์ปัจจุบันเป็นที่รับรู้และยอมรับกันโดยทั่วไปว่าประเทศไทยเป็นอีกประเทศหนึ่ง ที่มีการพัฒนาอย่างกว้างขวาง ทั้งทางด้านอุตสาหกรรม และทางด้านเทคโนโลยี มีการขยายตัวและเติบโตอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในเขตพื้นที่ตะวันออกมีนิคมอุตสาหกรรมเกิดขึ้นมากมายหลายแห่ง อาทิเช่น นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด, นิคมอุตสาหกรรมศรีสุทโธ, นิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง เป็นต้น แต่ละนิคมอุตสาหกรรมประกอบด้วยบริษัทและหรือสถานประกอบการขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดย่อม นิคมเหล่านี้ได้นำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ในการปฏิบัติงานเพื่ออำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานและเพิ่มผลผลิต ทั้งภายในสำนักงานและอาคาร โรงงาน ตลอดจนกระทั่งภายนอกโรงงาน ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมประเภทใด ๆ ก็แล้วแต่ลักษณะของการทำงานจะต้องมีการเกี่ยวข้องกับเครื่องจักร, เครื่องมือ หรืออุปกรณ์ประเภทใด ๆ และเมื่อนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาใช้จำเป็นที่จะต้องมีความรู้ความสามารถเพื่อเข้ามาควบคุมและดูแลรักษาเครื่องจักร และในขณะเดียวกันก็ทำการถ่ายทอดเทคโนโลยีให้กับพนักงานคนอื่น ๆ ด้วย แต่เนื่องจากเหตุผลทางเศรษฐกิจ ทำให้ขาดแคลนผู้เชี่ยวชาญและชำนาญการเฉพาะส่วน ถึงแม้จะมีบ้างแต่ก็ยังไม่เพียงพอจึงทำให้การควบคุมดูแลไม่ทั่วถึง ขาดนิสัยอุตสาหกรรม ขาดวินัยในการทำงาน และไม่ได้รับการฝึกอบรมที่พอเพียง จึงเป็นสาเหตุที่นำมาซึ่งการเกิดอุบัติเหตุ ความผิดพลาดอาจเกิดจากเครื่องจักรโดยตรง ตัวผู้ปฏิบัติงาน และหรือขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ไม่ถูกต้อง และยังมีสาเหตุอื่น ๆ อีกมากมายที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ การเกิดอุบัติเหตุเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ไม่เลือกสถานที่ ไม่เลือกเวลา และ ไม่เลือกว่าจะเกิดขึ้นกับใคร แต่เมื่อเกิดอุบัติเหตุแล้วสิ่งที่ตามมาคือความสูญเสีย ความเสียหายต่าง ๆ เช่น อาจทำให้สูญเสียทรัพย์สินที่เกิดกับบริษัทและหรือโรงงานโดยตรง เสียเวลาการทำงาน เสียเงินค่าจ้างเพิ่มขึ้น และถ้าพนักงานผู้ที่กำลังปฏิบัติงานอยู่ได้รับหรือเกิดการบาดเจ็บ สูญเสียอวัยวะบางส่วน พุพพลภาพ หรือ สูญเสียชีวิต จากภาวะการณ์ของการสูญเสียอวัยวะหรือพุพพลภาพเป็นสภาพการณ์ที่ไม่เคยมีใครคาดคิดมาก่อนล่วงหน้า และไม่เป็นที่พึงประสงค์ การสูญเสียไม่ว่าจะเป็น การสูญเสียสิ่งใดก็ตามย่อมส่งผลถึงสภาพจิตใจที่มีต่อความรู้สึกสูญเสีย นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสูญเสียอวัยวะ จัดเป็นช่วงวิกฤติที่สำคัญซึ่งส่งผลต่อการดำเนินชีวิตที่เหลืออยู่ของบุคคลเป็นอันมาก การสูญเสียอวัยวะจัดเป็นความพิการที่เราสามารถพบเห็นได้มากในสังคมในปัจจุบัน

อาจเป็นเพราะเป็นลักษณะภายนอกที่ทุกคนเห็นได้ชัด สาเหตุสำคัญที่ทำให้บุคคลต้องสูญเสียอวัยวะส่วนใหญ่เกิดจากอุบัติเหตุ ยิ่งความเจริญทางเทคโนโลยีสูงขึ้นมากเท่าใด จำนวนสถิติของผู้สูญเสียอวัยวะก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากจำนวนของผู้สูญเสียอวัยวะจากอุบัติเหตุการจราจรทางบกจากการทำงานในโรงงาน อุตสาหกรรมและสงคราม มีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้น

เมื่อบุคคลต้องสูญเสียอวัยวะโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเป็นการสูญเสียโดยเฉียบพลัน ผลของการสูญเสียนี้ทำให้บุคคลต้องปรับตัวต่อการดำเนินชีวิตใหม่ ทั้งทางร่างกาย จิตใจและสังคม การสูญเสียอวัยวะทางด้านร่างกายนั้น โดยเฉพาะอวัยวะที่มีความสำคัญต่อการช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวัน เช่น มือ แขน ขา หรือ ดวงตา เป็นต้น การที่ต้องสูญเสียอวัยวะที่สำคัญไป ทำให้บุคคลมีความจำกัดทางร่างกาย ซึ่งเป็นอุปสรรคในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การทำงาน การปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน เกิดความไม่คล่องตัว ไม่สามารถทำกิจกรรมได้อย่างปกติ หรือมีความสามารถลดลง เกิดความเสียเปรียบในการทำงาน รวมทั้งเป็นอุปสรรคในการมีส่วนร่วมในสังคม (กิตติยา รัตนกร, 2531, หน้า 36) การสูญเสียบุคลิกลักษณะ ขาดความสวยงาม ความสมบูรณ์ ความสลับประกอบที่ควรจะมีทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกด้อยกว่าคนอื่น ดังคำกล่าวที่ว่า จิตใจที่สมบูรณ์ย่อมอยู่ในร่างกายที่สมบูรณ์ และรวมกับผลของการขาดความสามารถจากการสูญเสียอวัยวะ ส่งผลให้เกิดการสูญเสียทางด้านจิตใจ ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกท้อแท้ หดหู่ เมื่อน่าย อับอาย เครียด คิดมากหวาดระแวง ขาดความเชื่อมั่น มองโลกและผู้อื่นในแง่ร้าย อ่อนแอ เรียกร้อง ปวดร้าว เส่ร้าง วิดกกังวล น้อยเนื้อต่ำใจ ความรู้สึกต่าง ๆ เหล่านี้ส่งผลให้บุคคลมีพฤติกรรม เช่น การแยกตัว หลีกเลียง หลบหนี เก็บตัว ก้าวร้าว อดคิด คือ รัน เชื่องซึม โดดเดี่ยว หดหู่กังวลใจในการต่อสู้ชีวิต ปฏิกริยาทางด้านจิตใจต่าง ๆ เหล่านี้จะส่งผลกลับไปยังร่างกาย ได้หลายประการ มีผลกระทบทำให้เกิดภาวะแทรกซ้อนทางด้านร่างกายตามมา เช่น แผลในกระเพาะอาหาร เบื่ออาหาร (กิตติยา รัตนกร, 2531, หน้า 37) เมื่อบุคคลขาดความหมายในชีวิตหรือไม่สามารถพบกับความหมายในชีวิตที่แท้จริงของเขาได้แล้วเขาจะเกิดความรู้สึกว่าชีวิตของเขานั้นไร้ความหมาย (meaninglessness) (Yalom, 1980, p. 442) ภาวะที่เห็นตนไร้ความหมายนี้จะปรากฏออกมาในรูปของความเบื่อหน่ายลึกลับรอบตัว เฉยชา ท้อแท้ใจต่อสภาพที่เป็นอยู่ หดหู่ สับสน มีคณในการมีชีวิตอยู่ บุคคลที่อยู่ในภาวะเช่นนี้จะหลีกเลี่ยงการเป็นเจ้าของชีวิตตนเอง ปลดชีวิตไปตามยถากรรม หรือยินยอมให้ผู้อื่นครอบงำชีวิตตน (Yalom, 1980, p. 449) การรับรู้ความสามารถจะช่วยจัดภาวะตนไร้ความหมายโดยเอื้ออำนวยให้บุคคลพบกับความหมายและจุดมุ่งหมายในชีวิตที่จะยึดเหนี่ยวให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไป มองความทุกข์ยากในชีวิตอย่างมีความหมาย มีคุณค่าดังคำกล่าวของนิชเช่ ที่ว่า “ใครก็ตามที่พบว่าเขาต้องการดำรงชีวิตอยู่ต่อไปทำไม จะสามารถทนรับเกือบทุกสิ่ง ไม่ว่าเขาจะเป็นเช่นไร” การอยู่อย่างไร้ความหมายทำให้

เขามีความเข้มแข็งในการมองโลกลดลง ดังนั้นจึงควรช่วยเหลือให้ผู้สูญเสียอวัยวะเหล่านั้นได้รับรู้ความสามารถของตนเองเพื่อเผชิญกับความกดดันตามแนวความคิดของ แอนโทนอฟสกี (Antonovsky, 1987) ที่แสดงถึงการมีชีวิตอยู่อย่างอดทนและเชื่อมั่นของบุคคลท่ามกลางสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลเองหรือสภาพแวดล้อมภายนอก ในการมีชีวิตอยู่อย่างอดทนและเชื่อมั่น

บุคคลจะมีการจัดระเบียบของชีวิตมีเหตุผลและสามารถทำนายสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นได้ บุคคลที่มีความเข้มแข็งในการมองโลกสูงจะมองโลกใน 3 รูปแบบคือ มองโลกอย่างเต็มไปด้วยความหมาย (meaningful) มีความเข้าใจในเหตุการณ์ (comprehensible) และสามารถจัดการกับชีวิตตนเองได้ (manageable) การมองโลกอย่างเต็มไปด้วยความหมาย นับว่าเป็นแรงจูงใจซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด ถ้าส่วนนี้ขาดหายไปหรือมีน้อยไปก็มีส่วนทำให้ความเข้าใจในเหตุการณ์ความสามารถจัดการกับชีวิตตนเองเปลี่ยนแปลงไปได้ บุคคลจะมีความเข้มแข็งในการมองโลกในระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในชีวิตที่บุคคลได้รับ การเปลี่ยนแปลงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างทันทีทันใดในช่วงเวลาอันรวดเร็ว ทำให้ระดับความเข้มแข็งในการมองโลกต่ำลงได้ แอนโทนอฟสกี (Antonovsky, 1973) ยังเสนอแนวทางอีกว่าการมีความเข้มแข็งในการมองโลกสูงจะมีความสัมพันธ์กับการเผชิญกับสภาพการณ์ต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ สดภาวะเครียด พฤติกรรมการทำลายสุขภาพลดลง ปรับตัวได้ในสังคม แอนโทนอฟสกี และไซกี (Antonovsky & Sagy, 1986) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอายุ เพศ ความมั่นคงในกลุ่มสังคม ความวิตกกังวลกับความเข้มแข็งในการมองโลกในวัยรุ่น ชาวอิสราเอลจากกลุ่มอพยพในไซไน จำนวน 78 คน ประชาชนในกลุ่มสังคมอื่น ๆ ในอิสราเอลจำนวน 340 คน รวม 418 คน ผลการศึกษาพบว่า อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเข้มแข็งในการมองโลก เพศชายมีความเข้มแข็งในการมองโลกมากกว่าเพศหญิง ความมั่นคงในกลุ่มสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเข้มแข็งในการมองโลก และพบว่าความวิตกกังวลซึ่งเกิดจากสภาพการณ์ที่ก่อให้เกิดความเครียดมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเข้มแข็งในการมองโลก มีความเข้าใจในเหตุการณ์ ความสามารถจัดการได้ (manageability) และการเห็นคุณค่า (meaningfulness) และจากผลการศึกษาเกี่ยวกับความเข้มแข็งในการมองโลกพบว่า เมื่อบุคคลประสบปัญหาเดียวกัน บุคคลที่มีความเข้มแข็งในการมองโลกต่างกันจะรับรู้และประเมินปัญหาต่างกันได้ ผู้ที่มีความเข้มแข็งในการมองโลกสูงจะมีความรู้ลึกของการถูกคุกคาม และมีความวิตกกังวลน้อยกว่า จึงส่งผลให้มีความรู้ลึกเกี่ยวกับการจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง คุณลักษณะความเข้มแข็งในการมองโลกจึงเป็นคุณลักษณะที่สำคัญในการปรับตัวของบุคคลต่อการเผชิญความกดดันต่าง ๆ ในชีวิต และเป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่ควรได้รับการพัฒนาให้ผู้สูญเสียอวัยวะและเพื่อช่วยให้เขาสามารถปรับตัวและสามารถเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต โดยวิธีการที่นำมาใช้ในการพัฒนาความเข้มแข็งในการมองโลก

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะเพิ่มความเข้มแข็งในการมองโลกด้วยการรับรู้ความสามารถ โดยสร้างโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เพื่อเพิ่มความเข้มแข็งในการมองโลก ซึ่งการรับรู้ความสามารถจะช่วยให้พนักงานผู้สูญเสียอวัยวะสามารถเข้าใจและจัดการกับสิ่งที่เกิดขึ้น ก่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็นไปในทางที่ถูกต้อง สามารถเผชิญกับปัญหาความต้องการและสิ่งท้าทายที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม และผู้วิจัยยังมีความสนใจที่จะศึกษาการรับรู้ความสามารถเพื่อช่วยเพิ่มความเข้มแข็งในการมองโลกของพนักงานผู้สูญเสียอวัยวะบางส่วน เช่น นิ้วมือ มือ แขนขา หรือแม้กระทั่งสูญเสียการได้ยิน หรือการสูญเสียการมองเห็น จากการปฏิบัติหน้าที่ในโรงงาน ซึ่งเป็นสาเหตุให้เขาเหล่านั้นมีความเข้มแข็งในการมองโลกต่ำ และผู้วิจัยเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนเป็นผู้ที่มีคุณค่า มีศักยภาพในการที่จะแก้ไขและพัฒนาตนเอง โดยการกระตุ้นให้เขามีการรับรู้ความสามารถเพื่อเพิ่มความเข้มแข็งในการมองโลก มีจิตใจเข้มแข็งเพื่อเป็นพลังในการต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ และให้สามารถเข้าใจและจัดการกับสิ่งที่เกิดขึ้น ก่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็นไปในทางที่ถูกต้อง สามารถเผชิญกับปัญหา และสิ่งที่ท้าทายที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาผลการรับรู้ความสามารถเพื่อเพิ่มความเข้มแข็งในการมองโลกของพนักงานที่สูญเสียอวัยวะจากอุบัติเหตุในโรงงาน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะเป็นแนวทางให้หัวหน้างานหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายอบรมและพัฒนา ได้นำไปใช้เพื่อช่วยเหลือใช้เป็นวิธีการเพิ่มความเข้มแข็งในการมองโลกของพนักงานที่สูญเสียอวัยวะเนื่องจากอุบัติเหตุในโรงงาน ให้มีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นพนักงานที่สูญเสียอวัยวะเนื่องจากการปฏิบัติงานในโรงงาน และมีคะแนนความเข้มแข็งในการมองโลกต่ำกว่าหรือเท่ากับเปอร์เซนไทล์ที่ 75
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ พนักงานของบริษัท ไมย์เออร์ อินดัสตริส จำกัด ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายจำนวน 12 คน (simple random sampling) แบ่งเป็น 2 กลุ่ม การสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งได้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ (independent variable) คือ

3.1.1 วิธีทดลอง แบ่งออกเป็น 2 วิธีได้แก่

3.1.1.1 วิธีใช้โปรแกรมการรับรู้ความสามารถเพื่อเพิ่มความเข้มแข็งในการมองโลก

3.1.1.2 วิธีปกติ

3.1.2 ระยะเวลาในการทดลอง แบ่งเป็น 3 ระยะได้แก่

3.1.2.1 ระยะก่อนการทดลอง

3.1.2.2 ระยะหลังการทดลอง

3.1.2.3 ระยะติดตามผล

3.2 ตัวแปรตาม (dependent variable) ได้แก่ ความเข้มแข็งในการมองโลก

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง
2. พนักงานที่สูญเสียอวัยวะจากอุบัติเหตุในโรงงาน กลุ่มที่ได้รับการรับรู้ความสามารถและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลองมีความเข้มแข็งในการมองโลกไม่ต่างกัน
3. พนักงานที่สูญเสียอวัยวะจากอุบัติเหตุในโรงงาน กลุ่มที่ได้รับการรับรู้ความสามารถมีความเข้มแข็งในการมองโลกสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังทดลอง
4. พนักงานที่สูญเสียอวัยวะจากอุบัติเหตุในโรงงาน กลุ่มที่ได้รับการรับรู้ความสามารถมีความเข้มแข็งในการมองโลกสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล
5. พนักงานที่สูญเสียอวัยวะจากอุบัติเหตุในโรงงาน กลุ่มที่ได้รับการรับรู้ความสามารถมีความเข้มแข็งในการมองโลกในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง
6. พนักงานที่สูญเสียอวัยวะจากอุบัติเหตุในโรงงาน กลุ่มที่ได้รับการรับรู้ความสามารถมีความเข้มแข็งในการมองโลกในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง
7. พนักงานที่สูญเสียอวัยวะจากอุบัติเหตุในโรงงาน กลุ่มที่ได้รับการรับรู้ความสามารถมีความเข้มแข็งในการมองโลกในระยะหลังการทดลองและติดตามผลไม่ต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การรับรู้ความสามารถของตน หมายถึง การที่พนักงานพิจารณาตัดสินความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงานว่า ตนมีความสามารถที่จะจัดการและกระทำพฤติกรรมบางอย่างให้มีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ รวมทั้งสามารถเข้าใจความเป็นไปของชีวิตทำนายได้อย่างมีเหตุมีผล จัดระบบระเบียบความคิด นำมาใช้เพื่อตอบสนองความต้องการได้อย่างลงตัว หรือจัดการกับสิ่งเร้าหรือความเครียดที่รบกวนชีวิต และมองโลกอย่างเต็มไปด้วยความหมาย และสามารถแสดงพฤติกรรมหรือกระทำการกิจกรรมที่เอาชนะสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความมั่นใจ

2. ความเข้มแข็งในการมองโลก หมายถึง องค์ประกอบสำคัญในโครงสร้างบุคลิกภาพพื้นฐานของบุคคล เป็นสิ่งที่คงทนในตัวบุคคล และเป็นสิ่งที่สามารถเสริมสร้างและปรับเปลี่ยนได้ตลอดชีวิต ซึ่งจะสนับสนุนให้บุคคลสามารถเผชิญและจัดการแก้ไขปัญหาหรือความเครียดที่เกิดขึ้นได้มองสิ่งต่าง ๆ ว่าสามารถเข้าใจได้ สามารถจัดการได้และมองสิ่งต่าง ๆ ว่ามีความหมาย โดยจะค้นหาความหมายในสิ่งที่เกิดขึ้น และจะทำดีที่สุดเพื่อให้ผ่านพ้นเหตุการณ์อย่างมีศักดิ์ศรี

3. สูญเสียอวัยวะ หมายถึง การสูญเสียอวัยวะส่วนใด ๆ หรือการที่อวัยวะส่วนใดสูญเสียสมรรถภาพในการทำงานโดยสิ้นเชิง ซึ่งไม่สามารถจะรักษาให้หายเป็นปกติได้ ให้ถือว่าอวัยวะนั้นขาดด้วย

3.1 แขนขาด หมายความว่า ขาดตั้งแต่ข้อศอกขึ้นมา

3.2 ขาขาด หมายความว่า ขาดตั้งแต่หัวเข่าขึ้นมา

3.3 มือขาด หมายความว่า ขาดตั้งแต่ข้อมือขึ้นมา

3.4 เท้าขาด หมายความว่า ขาดตั้งแต่ข้อเท้าขึ้นมา

3.5 นิ้วขาด หมายความว่า ขาดเกินหนึ่งข้อขึ้นไปสำหรับนิ้วหัวแม่มือและนิ้วหัวแม่มือเท้า และขาดเกินสองข้อขึ้นไปสำหรับนิ้วอื่น ๆ

3.6 นิ้วขาดหนึ่งข้อ หมายความว่า ขาดตั้งแต่ปลายนิ้วแต่ไม่เกินระดับข้อปลายนิ้ว

3.7 นิ้วขาดสองข้อ หมายความว่า ขาดเกินหนึ่งข้อขึ้นไป แต่ไม่เกินสองข้อ

3.8 สูญเสียสมรรถภาพในการมองเห็นร้อยละเก้าสิบขึ้นไปหรือเสียความสามารถในการมองเห็นตั้งแต่ 3/60 หรือมากกว่า หมายความว่า ไม่สามารถมองเห็นอักษรบนแผ่นป้ายวัดสายตามาตรฐานได้ในระยะห่างจากป้ายสามเมตร ในขณะที่คนตาปกติสามารถมองเห็นได้ในระยะห่างจากป้ายหกสิบเมตร

3.9 สูญเสียความสามารถในการใช้สายตาสองข้างร่วมกัน (binocular vision) หมายความว่า เมื่อใช้ตาข้างที่ไม่ปกติร่วมกับตาอีกข้างหนึ่งแล้ว ไม่สามารถมองเห็นได้อย่างคนปกติ และถือว่าเป็นการสูญเสีย สมรรถภาพในการมองเห็นของตาข้างที่ไม่ปกตินั้น